

Csatájok nem volt pártesata,
 'S ábrándos képzelet,
 Melly dúl alkotni várait
 A köz romlás felett;

Mely poklok mélyiből idéz
 Viszályok angyalát,
 Hogy vérszínnel borítsa be
 A béke hajnalát;

Hogy nyomdokán lángvész, gyilok,
 Rablás pusztítsanak,
 'S a század szebb reményei
 Sírokba hulljanak.

Csatájok a védelmezett
 Népjog csatája volt,
 Mellyet szent jog, és szent kötés
 Ellen, zsarnok tiport.

Kebőlökben a közérdeknek
 Szerelme lángola,
 Karjokba tiszta honfitűz
 Szablyája villoga.

Vad kénynt zsarnok parancsokat
 Lánczot nem tűrtenek;
 'S szabadság, te szép égi lény,
 Erted vérzette nek.

Vérzettek és elhulltak ők,
 De győzedelmesen,
 Tettök sugára átragogy
 Időn enyészeten.

They fought—but not in party strife,
 Or at Ambition's call,
 To raise the palace of the proud
 Upon a nation's fall.

Theirs was no reckless demon strife,
 Where human feelings cease,
 When fiends of war with bloody hands
 Deface the form of Peace.

Their fight was with no ruthless aim,
 By fire and sword to trace
 The progress of their conquering march,
 And Time's best hope efface.

They fought for liberty and right,
 Their country's sacred cause,
 To stem the oppressing tyrant's might,
 For justice and their laws.

One common spirit their courage fired,
 Their country's common weal;
 This spirit nerved the patriot's arm—
 This raised the patriot's zeal.

To despot's will or tyrant rule
 They could not bow the head;
 Liberty, fair form of heaven!
 For thee they fought and bled.

They bled and yielded up their souls,
 Still conquering in the fight;
 And in all time their chivalry
 Will shine with lustre bright.

Diesőség bájvirágai
Vérökből termenek,
'S sirjuktól nagy világba át
Hírszellők lengenek.

Márvány oszlopra tettöket,
Örök betűivel
A történet komoly szavú
Muzsája vési fel.

Mint vittanak, mint estek el
Szabadság harszain,
Beszéli a vándor rege
Utódok ajkain.

Kiket meg kímélt a halál,
A férfi bajnokok,
Vagyontalan földönfutók
Hazátlan vándorok.

Hazájok most bústemető,
Népetlen pusztaság,
Paloták és faluk helyén
Fű nő 's fenyér virág.

Roppant zajongó városok
U'tczáin halgatás,
Sápadt nők arczán siralom,
Bánat, szívzaggatás.

Romok között erőtlen agg
Apák lézengenek,
Kik egy jövő szebb kor felől,
Kétségbe estenek.

The flowers that spring upon their graves
Shall brighten with their name;
The breeze that passes shall convey
O'er the wide world their fame.

And History's Muse their names shall soon
Imperishably trace,
In characters which time and age
Can nevermore efface.

Their glorious deeds for Freedom done,
And how they fought and fell,
In many a patriot legend sung,
Posterity will tell.

The few whom war and tyrants spared
Are outcasts from their home;
And noble warriors, for bread,
Now o'er the wide world roam.

The land in desolation lies,
A country of the tomb;
On sites of palaces and towns
The lonely wild flowers bloom.

The din of busy towns is still'd,
Their streets are desolate;
The maiden's face with grief is pale,
For suffering country's fate.

'Midst lonely ruins of the land
Old fathers sit forlorn,
And for their hapless country's lot
With hopeless sorrow mourn.

Ti gyászoló nők, őszült apák,
Gyántalan magzatok!
Elgázlott honotok felett
Szűnjön siralmatok.

E' porba omlott szép haza
Fel fog virulni még;
Van bíró a felhők felett,
All a villámos ég.

Az ész mindenható tüze
Támad fel ellene,
'S a zsoldos szablyák czeru
Győz a kor szelleme.

E' síri gyászolás öröm—
Hangokká változik
Keresztül dörgi a hazát
Kelettől nyugotig.

'S hol legtöbb honfivér lépé
A harezí síkokat:
A nép szabadság ott tenyészt
Legszebb virágokat.

BAJZA.

Ye Magyar daughters, cease to mourn!
Ye old men, weep no more!
Ye orphan'd children, dry your tears!
A time is still in store,

When, rousing from the dust our sons,
The Judge who rules the skies,
With thundering command shall bid
Our land to freedom rise.

The conquering powers of mind will then,
Bursting from hated thrall,
Our tyrants crush; for hireling swords
From nerveless arms shall fall.

The tomb-like mourning will be changed
Into the joyful song;
And the far frontiers of the land
The echo still prolong.

Upon our country's mighty plains,
Where truest blood was shed,—
The tears of freedom nourishing—
The sweetest flowers are spread.